

CONTINENT

Valószínűleg nem is tudták, mibe keveredtek. A három kölyök nem volt bátrabb, mint bármelyik más gyerek az ő korukban. A ház régóta lakatlan volt, ami már magában különlegességnek számított. Budapest úgy terjeszkedett, mint egy hatalmas, mérgező, soha vissza nem szorítható olajfolt. A Körúton és környékén legalább ötven éve nem volt eladó lakás, vagy kiadó üzlethelyiség. Ebben a házban azonban nem volt lakó, de még csak látogató sem...

*

Az emberek emlékezete lyukas, mint egy szita. Résein kihullik minden, ami lényegtelen. Talán még billeg egy kicsit a közös tudat vékony hálóján, de aztán aláhull a felejtés dézsájába. Ezt az épületet azonban nem feledte el senki. Ha mégis halványult volna jelenléte, azonnal tett róla, hogy az emlék újra tudássá erősödjön. Valaha fürdő volt és szálloda. Legalábbis ez állt kopottszerű homlokzatán. CONTINENT FÜRDŐHÁZ & SZÁLLODA hirdették a rozsdamarta betűk egy öregember alig hallható suttogásával. Nem csoda, több mint kétszáz éves volt. Az emberek, ha eljön az idejük, meghalnak. Az épületeket pedig lebontják. A CONTINENT-et viszont nem lehetett lebontani. Nem hagyta magát. Védekezett, karmolt, rúgott és ha kell, bántott. Mindent és mindenkit, aki az életére tört. Sokáig üresen állt. Ok nélkül. A 20. század végéig nem volt akkora helyhiány, hogy ez problémát okozott volna. Néha az épületek is magányra vannak ítélve. A szálloda pedig tűrte a csendes éveket. Falai szolidan málladozni kezdtek, folyosóin felpúposodott a parketta, medencéin megrepedeztek a csempék. Mégsem történt semmi olyan, amit ne tudott volna rendbe hozni az emberek világa. A harmincötödik magányban töltött év kezdetekor megmozdultak a falak. A közeli metróépítés munkálatai a tetőig megremegették az épületet. A ház felébredt. Harminc év? Semmi. Futó álm csupán. A mozgás végigremegett a termeken. Megkocogtatta a félig leszakadt redőnyöket, új repedést kanyarított a központi lépcsőház korlátjának tövében. A fürdőterem nagymedencéje fölött vigyázó egyetlen megmaradt csillár pedig nagy robajjal esett a földre. Összetörte a medence alját és még valamit. Egy nagyon fontos dolgot. Olyan dolgot, ami nem igazán törékeny, de ha repedés keletkezik rajta, akár egy hajszálnyi is, akkor beteggé válik, sérülékennyé és veszélyessé. A zuhanás megrepszettette a szálloda lelkét. A csillár volt az első jel. Az a pillanat, amikor felfogta, hogy valami megváltozott, hogy a csendességben töltött évek nem csupán átmeneti szunyókálást jelentenek, hogy valami történt az emberekkel való kapcsolatában. Hirtelen úgy érezte, hogy magára hagyták. Elmentek, és nem jönnek vissza, mint a gazdi, aki *végleg* hagyja ott társát az utcán. *Mindjárt visszajövök*, paskolja meg a fejét, de nem jön! Esze ágában sincs. A szálloda tovább remegett, de már nem az építkezés miatt. Reménytelenségtől, bánattól, félelmében és haragjában rázkódtak a falak. Cserbenhagyták. Az utolsó ember, akire falai között emlékezhetett, egy portás volt. Ő felügyelte a kiürítést. Talán az ő parancsára hagyták bent a csillárt is. Micsoda ravaszság. A gazdi rajta hagyja kis kedvencén a pórázt, hogy az a szerencsétlen órák múltán is reménykedjen. A nyomorult! Jól emlékezett a férfirra. Érezte a benne lakozó bánatot, mint ahogy a férfi is érezte az épület szorongását. *Visszajövök*, mondta a férfi, de hazudott. Nyilvánvaló, hogy hazudott.

Újabb harminc év telt el. A szálloda lelkén ütött rés recés szélű, mély sebbé hasadt. A magány nem tesz jót senkinek. Egy szállodának sem. Ha az emberek magányosak, megkeserednek, tüskéket kezdenek növeszteni, és mivel hiányoznak azok a mindennapos, alig észrevehető folytonos súrlódások, amik koptatják, de csiszolják is az embert, ezek a tüskék egyre nagyobbá és veszélyesebbé válnak. Már ott is szúrnak, ahol nem kellene. A CONTINENT álomtól zavaros, porcicás gondolataiba egyre inkább bevette magát az a meggyőződés, hogy az emberek soha többé nem akarnak vendégekké válni - az ő vendégeivé. Az épület erős tüskéket növesztett. A tüskék pedig nem hagytak neki választást. Rossz érzéseket, még rosszabb gondolatokat suttogtak neki. Vad gondolatokat. Erősza-kos gondolatokat.

Közvetlen a 21. század elején történt valami. Az emberek talán válságnak neveznék, ő egyszerűen szerencsének tartotta volna, ha meg tudja fogalmazni. Termeiben vidámabb légáramlatok keringtek, falait több fény érte, és a nagymedence terme újra hangokkal telt meg. Az emberek éjjel

érkeztek. Hárman voltak. Két férfi és egy nő. A CONTINENT látta, hogy nem az elnöki lakosztályra pályáznak, de hát kit érdekel ez, ha ők az egyedüli vendégek ennyi idő múltán. A három ember körbesétált a termeken és folyosókon. Az alsó három emeletet tüzetesen végigkutatták. Talán találnak valami értékes emléket. Kezükben műanyag zacskóval, kopott ruhájukban módszeres kutatómunkát végeztek. A szálloda nem bánta. Az a néhány szék és szekrény, ami a termekben maradt, nem nőtt a szívéhez.

- Talán lent a medencénél lenne jó - mondta az egyik férfi.

- Ja, ottan tüzet is lehet gyújtani - nyögött egyet a másik, miközben megpróbált kifizetni egy bezárt ajtót. A zárt ajtók mindig izgatták az embereket. Akkor is így volt ez, amikor a fürdő és szálloda teljes pompájában üzemelt. Az ajtó reccsent egyet, és a mögötte sötétlő takarítóhelyiség felfedte magát. Néhány létra állt bent, egy régmúlt idők szennyét őrző felmosó vödör, néhány polc, rajta kefékkel, egér és molyrágta rongyokkal.

A másik férfi is bepillantott a helyiségbe - Nagyszerű. Ha lent kiválasztunk egy helyet, legalább kitakaríthatjuk a környékét. Igaz, Ida?

A nő mióta a szállodába léptek egy szót sem beszélt. Arca mélyszürke volt, mint egy sötét rengeteg, ráncai mögött szebb évek emlékei váltak kemény, emészthetetlen múlttá. Hosszú, valaha rózsaszín, majdnem földig érő télikabátot viselt, aminek vállán nyirkos hurkává állt össze a művata.

- Ida! Haggyad má abba! - mondta a férfi, aki kifeszítette az ajtót. - Ez van! Hidd már el, mer nem lesz jobb. A kölköd kidobott. Na és? Az enyimé is kidobott. De hát bűdös is vagyok. Te is bűdös vagy. Maj, ha megfürdünk itten, ebbe a jó kis fürdőbe. Urak leszünk, Ida!

A nő sírni kezdett. Tenyerében olajos masszává kenődött a piszok.

- Tito! Ne beszélj így! - lépett a nő mellé a másik férfi. Átkarolta a nőt. - Ne idegeskedj, Ida. Minden rendben lesz. Jó ez a hely. Összeszeded magad, találunk ruhát, a lányod rád sem ismer majd.

Csörömpölve mentek le a repedt korlátú fölépcsőn. Aznap éjjel három hangos szuszogás töltötte be a nagymedence környékét. A szálloda boldogan hallgatta őket. Hosszú évekig csak egerek, patkányok és galambok szóra sem érdemes zaját érzekelte. Úgy megszokta őket, mint saját nyikorását. De most régi-új hangok jöttek elő: az emberek félreismerhetetlen hangjai.

Reménykedni kezdett.

Két hónap telt el. A három ember teljes vagyonával beköltözött a fürdőszintre. Ida kitakarította az öltözőfülkék és a nagymedence környékét. Tito és a másik férfi, akit Gábornak hívtak, megpróbálta rendbe tenni a vízellátást is, de hamar kiderült, hogy a vezetéket valahol a föld alatt már régen elzárták. Amit lehetett, azért megtették a fürdő kicsinosítása érdekében. A nagymedencében rakták meg a tüzet. Itt melegedtek, és itt főzték meg vacsorájukat is. Tüzelőnek régi bútorokat és főként a harmadik emeleti szobák parkettáját használták. A szálloda szívesen adott belőlük, lényegtelen részletnek tűnt ahhoz képest, hogy újra lakók vannak a tető alatt.

A szálloda hamar megszokta őket. Élvezettel figyelte mindennapjaikat és azt az óvatosságot, amivel őt, a CONTINENT Fürdőház és Szálloda épületét védték. Titokban érkeztek, mindig csak besötétedés után. Soha nem hoztak senkit magukkal, és soha nem gyújtottak tüzet nappal. Éjszaka nem mentek fel az emeletekre, és egyszer sem hangoskodtak. Ez az ő titkuk volt. A szálloda pedig szívesen őrizte velük. Jó volt végre újra emberi titkokat őrizni.

Karácsonykor Ida hosszas unszolására Gábor felmerészkedett a tíz méter magas létra tetejére, amit a nagymedence közepére állítottak. A régi csillár lelógó, csonka tartórúdjára egy konfettiből, színes virágkötő zsinegekből és a csillár épen maradt üvegcsappjeiből alkotott dísz akasztott fel. Nagyon szép volt. Ida egészen hajnalig táplálta a tüzet. Nem aludt el egy pillanatra sem. A két hortyogó férfi mellett üldögélve, a nagymedence lefolyónylásának tövében csillogó szemmel nézte, ahogy a tűz újra és újra megbillent a szalagokat, és az üvegcsappék szivárványszínei titokzatos, csillagos eget varázsolnak a töredezett gipszstukkók és a valaha sötétkék mennyezet szürke világába.

Aznap este valahogy rossz előérzete volt. Öt hónapja voltak nála a vendégek. Igen elégedett volt velük. Rendesek voltak, nem hangoskodtak, sőt már-már túl szerényen viselkedtek ahhoz képest, hogy egy teljes Fürdőházat és Szállodát birtokoltak. A két férfi már otthon volt. Ida későn érkezett. Mindhárman ugyanazt a bejáratot használták, amin keresztül első alkalommal is érkeztek. A szálloda mögötti üres telekről egy fal részén át egyenesen a fürdő kazánházának tövéhez jutottak. A kazánházon át a műszaki folyosó és az öltözők érintésével pedig egyenesen a nagymedencéhez.

- Mija baj? - kérdezte Tito. Halat sütött.

- Nem tudom. Rossz előérzetem van - válaszolt Ida. Nem ült le a medencébe vezető legfelső lépcsőre, pedig mindig onnan nézte a tüzet. A CONTINENT is érzett valamit. Viszkető, kapargászó érzés volt. Olyan érzés, ami komoly betegség előtt keríti hatalmába az embert, mielőtt még bármiféle kézzelfogható baj megjelenne. Nagy huzattal szusszantott egyet, és - inkább saját megnyugtatóására - meglebbentette a medencében égő tüzet.

- Fél a ház is - mondta Ida csendesen.

- Ne kezd má megint! - mondta Tito. - A hideg ráz, amikó így beszélsz a házró.

- Minden háznak lelke van - mondta Ida határozottan.

- Frászt.

- Sőt mindennek lelke van, ami létrejött valahogy.

- Nagy frászt! Ennek a halnak is itt lelke van?? He?

- Persze!

- Akkó te nem eszel belőle, ugyi?

- De. Eszem - mondta Ida, és félkuncogott.

A CONTINENT egész este visszafogta a lélegzetét. Jobb a békesség.

Reggelre a kaparászó rossz érzés fájdalmas szúrássá változott. Alig múlt nyolc óra, amikor a főbejárat előtti pallókat motoros fűrészszel kifeszítették. Egy tucat egyenruhás rontott be az épületbe. Rendőrök. Zajongtak, és nem voltak tekintettel a csendre, amit az álmodó emberek keltenek maguk körül.

- Igazolják magukat - mondta színtelen hangon az egyik egyenruhás. A medence széléről nézett le rájuk.

- Hontalanok vagyunk - válaszolta Ida.

- Azt látom. Igazolják magukat.

A férfi tüzetesen átlapozta az igazolványokat.

- Maguk illegálisan tartózkodnak itt. Önkényesen foglalták el ezt az épületet, amit most azonnal el kell hagyniuk.

Csend nehezedett a nagymedencére. A kihamvadt tűz savanykás szagot árasztott magából, de lehet, hogy a gondolatok voltak keserűek.

- Na indulás! - mondta az egyenruhás.

- Nem... - Ida hangja megcsuklott.

- Tessék?

- Nem... lehetne...

- Itt maradni? Nem lehetne! Ha kiteszik a lábukat, az épületet beriasztjuk, úgyhogy ne próbáljanak visszajönni.

- Ez az otthonunk - mondta Gábor.

- Nem, ez a város tulajdona.

Ida sírva fakadt.

A szálloda most látta másodszor sírni. Szörnyű érzés volt. Úgy érezte, ő is sírni kezd. Zokogni olyan könnyekkel, ami egy szállodához illik.

A plafonról vakolatpor szállingózott.

- Szerencsénk, hogy nem omlott magukra - mondta a rendőr felfelé pislogva.

- Ez az épület soha nem dől össze - válaszolta Ida a könnyein keresztül.

- Pedig itt az ideje, hogy lebontsák.

Csend lett. A kapuban még hallani lehetett némi motoszkálást, ahogy az emberek műszereket helyeznek el a kapuk és ajtók mentén, aztán már az sem hallatszott. Csend lett. Őrjítő, őrjítő csend.

*

Azonnal felriadt. Két nap telt el azóta, hogy új némaság terjedt el a falak között. Ez a csend azonban nem olyan volt, mint eddig. Ragadt. Nyálkás csúszómászó módjára nehéz, ragacos nyomot hagyott mindenhol, beette magát a falakba, a parketták repedéseibe és egyenesen a szálloda lelkébe. A CONTINENT fulladozott. Ezért volt annyira feltűnő a csipogás, ami azokból a műszerekből áradt, amit az emberek hagytak hátra. Hátul, ahol az öltözőhelyiségek voltak, megjelent egy alak. Azonnal felismerte: Ida. Ruhája piszkos volt, gondolatai sötétek. Szeme alatt mély árkokat mostak a könnyek. Megállt a medence szélén. Lent a sötétben alig kivehető árnyékot húzott a tábor-tűz helyének fekete foltja. Éjjel két óra volt, de a nagymedence termének kupolája elég holdvilágot engedett be ahhoz, hogy látni lehessen. Ida egy ideig szótlanul állt a medence szélén. Körülötte halvány derengéssel verték vissza a töredezett, fehér márványlépcsők azt a kis fényt, ami eljutott odáig. Ida újra felzokogott. Sírása fájdalommal töltötte meg a termet, a fájdalom pedig tovább tompította a fényt. Már alig látszott valami. Ida megmozdult. Merev léptekkel ment ki a teremből oda, ahol a kazánház kezdődik. Zaj hallatszott, majd nyögések. Egy létrával jelent meg újra. Tompasárga alakja csikorogva, csiszorogva vonszolta magával a tárgyat. Öt percébe került, mire a létrát felállította a medence aljában. A bánat tovább terebélyesedett, és szürkésége végérvényesen elkeveredett a Hold fényével. Ida tompa, lomha, zsíros homályban lépegetett fel a fokokon. Szipogása összekeveredett a létra nyekergésével, és olyan hangot hallatott, mint azok az állatok, akik csapdába esve végre feladják a küzdelmet. Felért. Lába remegett. A szürkésárga fény tovább mélyült, komorodott. Már alig látszott valami. A szálloda most jött rá, mire is készül a nő! Felsikoltott, de elfúló erejéből csak egy szellőre tellett. Valahol az ötödik emeleten becsapódott egy ajtó.

A nyekergés abbamaradt. Már csak a szipogás hallatszott. Éppen a terem közepéről, ahol a medence alja ugyanolyan távolságra van, mint a mennyezet. Már semmi nem látszott. Az alakok összemósódtak a holdfényvel kevert szürkéséggel. Nem volt fent és lent. Nem volt múlt és jövő. Csak a fojtogató köd volt, amiben egyetlenegyszer reccsent valami.

Egy csigolya.

A Szürkéség pedig körbeölelte a testeket - minden testet -, és a derengő köddel karöltve végérvényesen beette magát a falakba.

A CONTNENT Fürdőház és Szálloda megváltozott.

*

- Mikor kezdődik a bontás? - kérdezte a sárga sisakos Művezető.

- Három nap múlva - válaszolta az Építész.

Az előcsarnok poros volt. Előttük töredezett fölépcső veszett el az első emelet homályába, balra a fürdőtermek és az öltözők folyosója burkolódzott szürkéségbe.

- Elemlámpát kellett volna hoznunk.

- Úgysem megyünk messzire. Két dolgot kell megnézni: hogy a tető milyen állapotban van, és hogy a kazánház fala mennyire bírja ki a bontás terhelését. Egyikhez sem kell sok fény. A kazánházat úgyis kívülről kell megvizsgálni.

- Akkor?

- Menjünk fel a tetőre!

Elindultak.

Megérezte, hogy itt vannak. A Gyilkosok. Az emberek. Apró lárvaszerű mozgásukkal megindultak a fölépcső felé. De nem csak ő, hanem a másik is érezte, a Szürkéség. Persze, hogy érezte. Ő is érezte. Azóta az este óta mindent érzett, amit ő.

Majd meglátják, ugye! *Majd meglátják!*

A harmadik emeleten jártak. Itt feltűnően rossz állapotban voltak a folyosók. A falról hurkákban esett le a valaha szépnek mondott tapéta. Hosszú parkettacsíkok hiányoztak. Egyik ajtó sem volt a helyén. Úgy festett, az idő különösképpen pikkelt a harmadik emeletre. Elhaladtak a folyosón. Fény alig szűrődött be az utcafrontra nyíló piszkos ablakokon át. Az Építész kezében egy tervrajz zizeget.

- A folyosó végén kezdődik a szolgálati lépcsőház. Onnan egyenesen a tetőre jutunk.

Középtájon jártak, amikor a Művezető megtorpant.

- Hát nem különös? - mondta, és az ajtó felé bökött. A folyosó egyetlen épen maradt, bezárt ajtaja felé.

Ssss! Az emberek szeretik a zárt ajtókat, nem? *Az emberek szeretik a zárt ajtókat! Nagyon szeretik.*

- Mi van mögötte? - kérdezte a Művezető.

Az Építész egy ideig tanulmányozta a papírt - Az emeleti személyzeti szoba.

- Megnézzük?

- Ha akarod.

Megnézik!!! *Megnézik!!!* Mi pedig várjuk őket. Fogadni kell a vendégeket, nemde? *Fogadni kell őket! Illően! Illően!* Hogy maradhassanak!! *Psssszt! Hogy maradhassanak!!*

Az ajtó nehezen nyílt. Alig akarta megadni magát. A Művezető kétszer rugaszkodott neki, de a pántok nem engedtek.

- Talán hagyni kéne? - mondta az Építész, akinek valahogy rossz érzése támadt.

- Nem árt megnézni, ha mindjárt összedől az épület. - Nagyot rúgott a fába, és a zár mellett az ajtó megrepedt. Nem esett ki a helyéből, de résnyire belátást engedett a helyiségbe.

Gyilkosok! *Gyilkosok!!!!*

A Művezető a réshez hajolt.

Kíváncsi a szeme! *Ó, de kíváncsi!*

A szoba ablaktalan lehetett. A megtört fa részéből szivárgott be csupán némi fény. A Művezető hunyorogni kezdett, de így sem látott semmit. Csak egy rózsaszín ruhadarab, talán egy ötven éve is épphogy divatos kabát szárát bogozta ki a homályból.

- Mi van bent? - kérdezte mögötte az Építész.

- *ÉN!!!* - suttogta közvetlen az ajtó mögül valami. Édes, szirupos hang volt. Ragacsos.

A Művezető hátrahőkölt. Kezével megtámaszkodott a folyosó szemközti falán.

- Istenem! - mondta halkán.

- Mi történt? - nézett rá értetlenül az Építész.

- Bent...valaki.

- Ugyan már! Az épületben nem jártak legalább húsz éve - legyintett, és ő is a résbe pillantott. A koszos linóleumpadló viszolyogva verte vissza a kinti fényt. - Majd visszafelé megnézzük.

- Volt bent valaki!

- Képzeldtél! A régi házak produkálnak ezt-azt.

Nem nyitott be! Majd benyit egy másikon!!

A szolgálati lépcsőház majdnem olyan tágas volt, mint a vendégek számára fenntartott lépcsősor. Régen még nem spóroltak a hellyel. A falakat itt festették; nem pazaroltak kézzel festett műreket azokra, amik éppúgy kiszolgálták a szálloda igényeit, mint az ajtók, vagy a konyhai eszközök. Itt is félhomály uralkodott.

Jönnék!

- Még három emelet és fent vagyunk - nézett fölfelé a Mérnök. Társa a folyosó óta nem szólalt meg. Elindultak. A fából készült lépcsőház minden lépésükre nyögéssel felelt. Mint egy sokat megélt igásló, aki nemtetszését fejezi ki a túl sok teher miatt.

- Biztonságos ez? - nyikorgatta meg a lépcsőfokot lába alatt az Építész.

Nem kapott feleletet. Némi habozás után úgy döntött, hogy igen. Végül is csak a fokok voltak fából, a lépcsőház kemény téglából épült; elég keményből ahhoz, hogy gondot okozzon a lebontása.

Elindultak. Egy köztes lépcsőforduló után a negyedikre jutottak. Beláttak a folyosóra, ami sokkal rendezettebb volt, mint egy szinttel lejjebb. Itt az ajtók többsége is a helyén állt.

- Gyerünk - mondta az Építész, és nekiindult a következő szakasznak. Mögötte szorosan a nyomában a Művezető gyalogolt. Majdnem egyszerre léptek. Talán ezért tűnt fel neki hamarabb a zaj. Azt is a lépcsősor produkálta, de sokkal szaporább volt. Olyan, mintha egy gyerek vagy egy rohanó felnőtt szedné párosával a fokokat. A nyikorgás felülről jött. Pontosan a következő forduló mögött. Az Építész megállt. Hátranyúlt, és megállásra bírta a Művezetőt is. Fölöttük még két vagy három lépést tett meg az ismeretlen, majd az ő lépésének nyikorgása is elhalt. Így álltak csendben.

Megálltak! Jaj, meg! És ha nem Jönnék? Akkor nekünk kell eljűk menni! Hát nem? DE!!! Akkor nekünk kell!!! Meghívni a gyilkosokat!!!

- Van ott valaki? - kérdezte az Építész! Kis bizonytalanság és hatalmas szorongás volt a hangjában. Fentről nem jött válasz. Mintha vártak volna.

- Halló! - kiabálta újra az Építész. - Biztos hontalanok! Sokan költöznek be ilyen helyekre. Aztán meg bujkálnak.

- Figyeljen ide! - kiáltott újra felfelé. - Felmérjük az épületet, mert három nap múlva lebontják! Ha itt lakik, akkor szedje a sátorfáját, nehogy baja essék! Érti?

Újra elindult.

- Én nem megyek - mondta a Művezető.

- Ne viccelj! Fel kell mennünk! Meg kell nézni a tetőt.

- Nem megyek!

- Jó, akkor maradj itt - legyintett a férfi, és elindult. Fölöttük azonnal futni kezdett az ismeretlen. Lépése recsegve-ropogva döngette a lépcsők fokait. A Mérnök elérte az ötödik emeletet, de a folyosón nem látott semmit. Leszámítva egy középtájon éppen becsukódó ajtót. Talán egy kezét is látott. Rózsaszín kesztyű volt rajta. Az ajtó kattant egyet.

Lehet, hogy egy takarító, aki megijedt? Könnyen lehet, hogy iderendeltek embereket az ő tudta nélkül. Nem először történik meg az ilyen.

- Halló, engedjen be! - kopogott az ajtón.

Be akar jönni! *Hát persze! Az emberek kíváncsiak! Jöjjön csak be! Jöjjön csak be!*

Kipróbálta a kilincset. Az ajtó kinyílt. Bent sötét volt. Áramot legalább száz éve nem láttak a vezetékek. Csak a szoba melletti szomszédos ajtóból kapott némi fényt a folyosó. Bent állt valaki! Szürkés, koszos rózsaszín árnyalatú ruha volt rajta. Ezt tévesztette össze a kesztyűvel. Az alak kezén nem volt semmi. A fején? A fején sem volt semmi. Kócos haja egyik oldalt jobban lelógott. Úgy tűnt, mintha fülét a vállához érintve...

- Egy látogató - suttozta a nő.

- Nem látogató vagyok. A Főépítész. Felmérjük a házat, mert le fogjuk bontani. Ki maga? -

kérdezte a férfi, és egy lépést lépett befelé.

- Jöjjön beljebb, kedves vendég, *Jöjjön beljebb. És akkor mi. MI! Vendégül látjuk, kedves vendég, kedves gyilkos!!!! GYILKOS!! GYILKOS!!!*

Az ajtó döngve becsukódott mögötte. Talán a huzat. Sötét lett. Hirtelen az jutott eszébe, hogy a Hold másik oldalán lehet ilyen sötét. Persze nem járt a Hold másik oldalán.

- *Hát megjöttél?* - suttogta valaki az arca előtt.

Egész testében megremegett. Ha lehet érezni a szürkéséget, a nyálkás, ragadós némaságot, ő most megérezte. Arcán hideg pára csapódott le. Remegni kezdett, de inkább félelmében, mint a hidegtől.

- Ki maga? - kérdezte elhalóan. Keze hátranyúlt, és a kilincset kereste, de egészen mást markolt. Szövetet. Csúszós, műszálas anyagot. Ujjai között érezte a kiszakadt varrás mentén kibomló töltőanyag bolyhait. Rekedtes hang szólalt meg mögötte. Nem! Két hang volt egyszerre. Mintha egy torokból két ember beszélne. Egy nő, aki talán egész életét cigarettázással töltötte és egy...egy...

- *Miért? Miért? Kedves vendég! Miért? Kedves gyilkos! Nem maradsz itt? Jó itt! Nem maradsz itt?*

Valami a füléhez ért. Hideg volt. Nagyon hideg. Dohos, penészes. Mintha az épület rothadó tapétái és málladozó vakolatdarabkái nyúltak volna hozzá. Kiverte a veríték, és egyben megremegett.

- Mit miért? Mit akar tudni? - úgy érezte, hogy ha válaszol? Nos, akkor elmehet.

- *SSSS!! SSSS!!! Láttalak! Láttalak! Miért?*

A hang most oldalról jött egészen a füle mellől.

- Mit akar? - kiáltott hisztérikusan a férfi.

- Megvendégelni! - hallotta az egyik fülénél.

- *Vendégül látni!* - mondta valaki a másiknál. Ketten voltak. Istenem, ketten vannak! Keze újból a kilincsért kaparászott, de megint a kabáthoz ért. Nedves folt közé siklottak ujjai.

- Kedves vagy! - mondta mögötte egy hang!

- *Maradj vendég!* - hörögte közvetlen előtte egy másik.

- Ha itt maradsz, *Ha itt maradsz, akkor mi is állunk. Hát nem?* De bizony! Akkor mi is állunk! Tovább állunk! *Ha van vendég...Ó, ha van vendég, akkor van szálloda is. Hát nem? De bizony, akkor van szálloda is!*

Valami a nyakához ért. Szíve olyan hevesen dobogott, hogy érezte mozgását az átizzadt ingen keresztül.

- Akkor hát? *Akkor hát?*

Az érintés erősebbé vált. Odakapta a kezét. Ujjai keményet érintettek. Egy kőből vagy fából formált kezét. Savanyú szagot érzett. Keze kormos lett. Nem látta, de érezte a tapintását.

- Maradj itt, vendég! *Itt kell maradnod! Ez a szoba megfelel?* Jó lesz? Jó lesz? Éppen gyilkosoknak való! *Nekik van fenntartva. Neked éppen jó lesz!*

Életének utolsó és legélesebb hangját hallotta, ami minden mást kitörölt a fejéből.

A sivítás velejéig megrázta, de nemcsak őt, hanem az egész épületet.

- Istenem - kapta kezét a szája elé. A hang fentről jött. Az ötödik emeletről, ahonnan az előbb még a Mérnök tárgyalt valakivel. Első gondolata az volt, hogy ő is felmegy, de lábai valahogy nem engedelmessé váltak. Megfordult. Ki kell jutni az épületből. Fentről nyikorgás hallatszott. Huzatot érzett az arcán, de a levegővel más is jött. Egy suttogás!

- *Kész a szobája, gyilkos!* Be lehet költözni!

Futni kezdett. Kettesével, hármásával szedte a lépcsősorokat. Mögötte feljajdult a lépcsőház. Valaki követte. Úgy futott utána, mint egy eszelős. Feje felett hóesésként pergett a vakolattal kevert festék. Felsikoltott. Mögötte közeledett a nyikorgás. A forduló előtti utolsó fokokról leugrott. Befordult, és nekivetette magát a következő lépcsősornak. Szeme sarkából látta, amint egy rózsaszín kéz megmarkolja a korlátot. A dübörgés erős volt.

- Kedves vendég! Majd én viszem a csomagját! *Kész a szobája!* - A második hang nem is emberi volt. Recsegésből, nyikorgásból állt össze. Dübörgésből. Új forduló következett. Ismét ug-

rott. Lába megcsúszott a poros padlón, de visszanyerte egyensúlyát. Az egész lépcsőház rázkódott. Még egy forduló és a harmadik emeletre jut. Ott végig a folyosón, aztán a jóval tágasabb fölépcsőházon és a főbejáraton.

- Hová mész? *Már bejelentkeztél! Vendég vagy! Gyilkos! Gyilkos!!!*

Még két fok. Ugrott. Lába csúszva érte a talajt. Bal bokája reccsent egyet. Éles bíborpiros fájdalom ömlött át elméjén, mint tűz a szalmafonaton. Nem tudott másra gondolni. Összeesett. A harmadik emelet lepusztult folyosója leküzdhetetlen akadállyá vált. Zihált. A fájdalom tovább égett, de talán kissé alábbhagyott. Annyira biztosan, hogy másra is gondolni tudjon. Jobb lábát maga alá húzva megpróbált felállni. Kezével megmarkolta a korlátot. Enyhe remegést érzett. Most vette észre, hogy nem hall dübörgést. Csend volt a lépcsőházban. Síri csend. Hunyorogva nézett fölfelé, de nem látott senkit. Senkit és semmit, leszámítva egy halvány foltot a forduló faragott oszlopánál. A folt is mozdulatlan volt, de valahogy nem illett a környezetébe. Úgy rémlett, nem a szerkezet része. Jobban hasonlított inkább...

Jobban hasonlított inkább egy...

fejre. A folt alig halványan megmozdult. Mint egy test, ami csak annyira rezeg, amennyire lélegzetvételnél megmozdul a tüdő. A fordulóban állt valaki. Kiszáradt a szája. Az alak nem mozdult. Csak szemlélt.

- *Sssst! Megmutatom a szobáját! Kényelmes lesz! Kényelmes lesz, új vendég! Kedves vendég!*

- Ne - mondta a férfi, amikor a folt megmozdult, és egy fejjé vált. Az alak zilált haja ragacsosan lógott le rózsaszín kabátjának vállára. Nem látta az arcot, de mintha vigyorgott volna a száj, ami folyamatosan suttogott.

- *Kényelmes szoba! Éppen gyilkosnak való! Megmutatom! Új vendég!!!*

GYILKOS!!!

A lépcső minden lépésénél nyikorgott. A férfi felnyögött. Nem mert az alakra nézni. Becsukta szemét, és várt. Hallotta, amint a lépések már csak néhány foknyira választják el tőle azt a valamit. Bőrén érezte a suttogást, *Kedves vendég! Gyilkos vendég! Kész a szobája!* Összeszorította a szemét. Nem akarta látni, hogy az alak előtte áll, hogy félszegen félrehajtott fejével a férfit nézi, mozdulatlan száján suttogó szavak fonják körbe a folyosó csendjét, hogy lehajol a férfihez, kinyújtja kezét, a zsírpapír fehérségű csukló szennyes kontrasztban áll a foszlott, mocsos kabátujjal, hogy sikamlós sötét nyál cseppen a padlóra. Nem akarta látni azt sem, hogy a két kéz rásimul a nyakára, és egy hanyag mozdulattal megtöri annak az ívét: *Megmutatom a szobáját!*

*

Az épületet hat alkalommal próbálták lebontani. Ebből öt alkalommal egy vagy több ember meghalt - összesen huszonhárman lelték halálukat a falak között -, egyszer pedig még az utcában történt kisebb katasztrófa, amikor a munkagépek egyszerre mondták fel a szolgálatot. Két hétig mozdulatlanul álltak, és aki megpróbálta beindítani őket, az pillanatokon belül rosszulérről és szédülésről panaszkodott.

A házat végül lezárták. Ablakait befedték.

ÉPÍTÉSI TERÜLET! BELÉPNI TILOS ÉS ÉLETVESZÉLYES

írták ki a homlokzatra egy hologram kivetítő segítségével, nehogy bárkinek kedve támadjon egy kis kalandra.

De az évek teltek. Az emlékek pedig természetüknél fogva fakultak.

*

- Na Örs, bemegyünk? - kérdezte Dániel.

- Naná! - nézett fel barátja a homlokozatra. Dániel ötlete volt az egész, és most ő kérdez hülyeségeket?

- Ha lehet, én kihagynám. Még azt sem tudjuk, hogyan jutunk be - mondta a csapat egyetlen lány tagja.

- Vidra, ne legyél ennyire lány. Pontosan tudod, hogy fentről megyünk be. Látod azt a párkányt?

- Az „életveszély” szó mellett?

- Hahaha! Igen azt! Az a párkány a ház hátsó felénél összeér a parkolóház ereszével. Csak át kell lépni, és már bent is vagy a padláson.

- Tulajdonképpen miért megyünk be?

- Mert itt van. Hillary azt mondta, amikor megkérdezték tőle, hogy miért mászta meg a Himaláját: "Mert ott volt".

- De ide tilos bemenni. Azt mondja, hogy ÉLETVESZÉLY.

- A Himalája megmászása is az volt. Jössz vagy maradsz? - zárta rövidre a vitát Örs.

- Megyek, de ez mégsem olyan, mint a Himalája. Oda nem volt kiírva, hogy életveszély.

- Akkor indulás.

Lifttel mentek fel a parkolóház negyedik emeletéig. Még harminc emeletet mehettek volna, de ez az ősrégi ház - talán a legrégebbi a Körút övezte belvárosban - csak hat emeletes volt.

Valóban, a parkoló derékig érő mellvédjén áthajolva meglátták a párkányt. Az átjutás még csak veszélyes sem volt.

- Gyerekjáték - mondta Dániel, és átlibegett a szemközti tetőre. A többiek követték. Dániel felnyitott egy rozsdátt padlásajtót, és belépett a sötétbe. Kora délután volt. Vasárnap. Az üzleti negyedbe hétfőig csak véletlenül tévednek emberek.

- Hát ezzel megvagyunk - mondta Örs.

- Elég piszkos - mondta Friderika, akit Vidraként ismert mindenki. Utálta valódi nevét.

- Hát vagy ötven éve mi vagyunk az elsők, akik beteszik ide a lábukat - tárta szét kezét Dániel.

- Akkor miért nem bontják le? Értelmetlen helypazarlás.

- Nem tudom. Állítólag szellemek laknak a házban.

- Remek! Jó, hogy most szólsz. Éppen időben - mondta Vidra.

- Nyugi! Szerintem csak pletyka az egész.

- Jussunk le a fürdőbe. Apám azt mondta, hogy gyönyörű termek vannak lent.

- Ezek szerint apád járt itt.

- Nem. Csak képeket látott. Addig nem jönnek ki, míg nincsenek készen az építési tervek.

- Mégiscsak lebontják?

- Le. Új szállodát akarnak építeni a helyére. Apám tervezi, ezért ha most nem nézzük meg, akkor soha nem lesz rá lehetőségünk.

Új vendégek! Kicsi gyilkosok! Készítünk nekik szobákat! Szép szobákat!

Megtalálták a lejáratot. A két fiú együttes erejére volt szükség, hogy kinyissák a padlástérből kivezető vasajtót. Szűk folyosón találták magukat. Dániel ment elől. Az utcafrontra nyíló ablakok némi napfényrel fűszerezték a lomhán dülöngelő porfelhőt. Ezt leszámítva az üres folyosón csak az enyészet tevékenykedett.

- Így szálltak meg eleink - mondta félhangosan Örs.

- Elég piszkosan laktak - ért egy ujjal a falhoz Vidra.

Felnevettek.

Végigsétáltak a poros folyosón. Örs kinyitott egy ajtót. Mögötte szolid szobácska rejtezett. A folyosó vége kanyarban végződött. Jobbra három liftakna üres-huzatos, kifosztott orgonasíjja fűtyült, balra egy lépcsősor vezetett lefelé.

- Halló - kiabált Örs az aknába.

Hangja oldószerként terjedt a csend zsírfoltjában.

- *Jó, hogy megjöttetek* - suttogta vissza a szél.

- Hallottad? - kérdezte tágra kerekedett szemmel Vidra. A két fiú szemébe nézett, és nekik nem kellett válaszolniuk. Ők is hallották.

- Valami hülye vicc - mondta Dániel nem túl nagy meggyőződéssel.

- Srácok, én ki akarok menni!

- Csak most jöttünk!

- Ki akarok menni! - mondta újra Vidra, és visszafordult a főfolyosóra. Követték.

A folyosó végén egy alak állt. Ruházatát alig lehetett látni, testét félig eltakarta az útközben kinyitott ajtó.

- Megmutatom a szobákat! - mondta jól hallhatóan. Kiabálnia kellett volna, hogy eljusson hozzájuk a hang, de ők suttogásnál alig hangosabb szavakat hallottak csak. Mintha a folyosó beszélt volna. Az alak eltűnt a kihajtott ajtó takarásában.

- Félek! - mondta Vidra. Érezte, hogy a fiúk is így vannak ezzel.

Jó, hogy az emberek kíváncsiak. Igen, nagyon jó! Új vendégek leszek! Új gyilkosok lesznek.

- Tűnjünk innen! - mondta Örs.

- Csak nem azt akarod, hogy odamenjek? - intett a folyosó vége felé Vidra!

- Onnan jöttünk! Mégis hová mennénk máshová?

- Én oda nem megyek!

- Figyelj, Vidra. Én is eléggé becsináltam, de nincs más kijárat. Leszámítva a kazánházat, ami az épület földszintjén, a fürdőházon túl van. Vagy végigmegyünk az egész házon, vagy erőt veszünk magunkon.

Vidra bólintott.

Lassan haladtak. Örs talált egy széklábat, azt tartott maga elé. A főfolyosó végén nem állt senki. Az illető vagy beosont valamelyik szobába, vagy előttük van a padlásfeljárónál. Egyszerre fordultak be a keskeny folyosóra. Üres volt. Kopár üres. Megkönnyebbülten siettek a vasajtóig. Dániel lenyomta a kilincset. Majd újra lenyomta.

- Nem nyílik!

- Az képtelenség!

- Próbáld te is - nézett Vidra Örsre. A két fiú egyszerre csimpaszkodott a kilincsre, de az nem mozdult.

- Mi a fene! - lihegett Dániel. Az ajtó mögül kaparászást hallottak. Egerek szoktak így motozni a fal tövében. Apró kis egerek, akik nem akarnak mást, mint élelmet gyűjteni maguk számára, akik félnek az embertől, akik ha tehetik elhurcolják azt a kis rágcsálnivalót, amit találnak, talán elvisznek mást is, mondjuk idetévedt fiatalokat; elhurcolják őket a fészükbe és... Dániel lehajolt, és tisztas távolságról benézett a kulcslyukon.

- Jó hogy itt vagytok! *Üdvözlét az új vendégeknek!* - sóhajtott valaki az ajtón túl. A kulcslyukban megjelent egy ujj. A töredezett köröm mögött sápadt bőrdarab világított a félhomályban. Úgy mozgott, mint egy földből kifordított kukac. Vidra felsikoltott. Az ő hangja törte meg a két fiú dermedtségét.

- Pucolás! - lépet hátra kettőt Dániel. Átrohantak a folyosón, vissza a liftaknához, le a fával bélelt lépcsőházban. Csak két emelettel lejjebb álltak meg a folyosó közepén. Lihegve dőltek a falnak.

- Kiváló ötlet volt idejönni - kapkodta a levegőt Örs.

- Ti is benne voltatok.

- Mi volt ez? - kérdezte Vidra. Boldog lett volna, ha nem emlékszik a körbe-körbe kacskaringó ujjhegyre. - Szellem?

- Szellemekek nincsenek, Vidra!

- Nekem pont úgy tűnik, hogy vannak.

Megjöttek! *Többen vannak* Többen leszünk! Elegen leszünk. S ha elegen vagyunk, akkor állunk, tovább állunk. *Tovább állunk!* Mindig! *Mindig!* Több vendég kell. Új szobák kellenek, új emberek kellenek, új gyilkosok kellenek, hogy itt éljenek. *Mert ha itt élnek, akkor állunk!* Állunk!

Úgy tűnt nekik, a falak morajlanak.

- Mi volt ez? - kérdezte Vidra.

- Nem tudom. El kell jutnunk a kazánházig. Gyorsan!

- Hányadik emeleten vagyunk?

- Az ötödiken - mondta Örs.

Az ajtó közvetlen mellettük résnyire kinyílt. Bent sötét volt. Halk nyöszörgés szűrődött ki a résen. A sötétség mintha élőlény lenne ki-kicsapott az ajtó keretén túlra. Füstszerű csápjai tétován keresgélve tekergőztek a folyosó közepe felé.

- Ki van ott? - kérdezte Örs. Remegett a hangja.

Bentről nem jött válasz. A nyöszörgés erősödött, és a koromfekete indák is élénkebben nyúláltak ki a résből.

- Gyertek be, ez is egy jó szoba - nyöszörögte a hang. - *Jó szoba, pont nekem való, pont neked való!*

- Istenem, én ezt nem bírom - húzódott hátra Vidra. Dániel közelebb lépett az ajtóhoz.

- Gyere ki, beszélni akarunk veled!

Az ajtó azonnal kicsapódott. A sötét gomolygásban egy férfi állt. Fején sárga munkásszak billegett. Szemei tágmerev pupillákkal meredeztek a semmibe. Mintha nem látná, csak hallaná őket. És a nyaka, a nyaka pedig lila volt, bíbor, sávokban tűzpiros.

Vidra felsikoltott.

- *Jó ez a szoba.* - mondta a férfi. - Éppen nektek való. Majd szólok, hogy készítsék elő, és akkor ti is itt maradhattok, mindannyian, és akkor tovább ÁLLUNK, ugye gyilkosok? Ugye? *Miért?* - az utolsó szavak sikoltva hagyták el a férfi száját. A falak megremegtek belé. Örs kezdett futni először. Egy szolidabb lépcsőházban találták magukat. Hátuk mögött artikulátlan sivítás hallatszott. Nem akartak hátranézni. Örs megtorpant. A többiek majdnem fellökték. A következő lépcsőfordulóban egy férfi kuporgott. Sírt is talán. Nyakát behúzta, fejét két keze közé szorította. Magzati pózban kuporgott. Hátuk mögött vészesen közeledett a sivítás. Örs intett. Lélegzetüket is visszafogták, nehogy észrevegye őket. Óvatosan lépkedtek el mellette, mint szülő az alvó gyereke mellett.

- Már késő! *A szobák elkészültek!* - mondta a férfi. Felemelte fejét. Szemei csukva voltak, de mégis látta őket. - Mondjátok meg, *miért? MIÉRT?*

Mert több vendég kell. És ha nem lesz elég?

- Mit miért? - lihegett Dániel, két forduló múlva. Hátuk mögött a sikoltás új hörgéssel párosult.

- Nem értem.

- Valamit tudni akarnak.

Az előcsarnok tele volt. Legalább tizenöt ember tartózkodott a lépcső alján. De nem a szállodák szokásos, hétköznapi életét élték. Vártak valakit. Vártak valakiket.

Dániel még a lépcső tetején megtorpant. A többiek mögéje sorakoztak. Innen jól lehetett látni a csoportot. Középen egy nő állt. Monoton hangon beszélt. Mintha szél zúgna egy elhagyott folyosón. Hangja néha tompa kongásba csapott át. Rozsdás csövek verődnek porladt falakhoz. A CONTINENT Fürdőház és Szálloda megbeszélést tartott lakóival.

- *Több vendég kell!*

Az emberek helyeselték. Tapéta reccsent a falról, deszkapadló nyikorgott, vakolat repedezett, szél sóhajtott.

- MIÉRT? - kérdezte valami. A hang a falakból jött. A padlóból, a korlát megrepedt talapzatából, a nagymedence termének mennyezetéből, a szélére söpört egyetlen őrskemként megmaradt csillár darabkáiból.

- *Több ember kell!* - mondta a nő. Füle a vállát súrolta. Mintha valami szörnyűséges baleset túlélője lett volna.

- *Igen* - hörögte mellette egy férfi. Hiányzott az egyik szeme.

- Ez nem válasz - mordult fel a terem. - MIÉRT? Nekem válasz kell. VÁLASZ KELL!!! - hatalmas robajjal leszakadt a mennyezet egy darabja. Maga alá temette az egyik alakot, de ezzel senki nem törődött.

- *Nincsen válasz* - mondta a nő. Rózsaszín rongyos kabátja szinte virított a félhomályban.

- Ha van kérdés, van válasz is - morogta a terem. A lépcsők megrepegtek. Csempék szakadtak le a medence faláról. - HA VAN KÉRDÉS, VAN VÁLASZ IS!!!! MIÉRT?????

Vibrált a levegő. A felkavarodott por apró viharoként sepert végig a termen. Valahol a medencéknél újabb csempék töredezték halálra. A szálloda tudni akarta. Meg akarta tudni az igazságot. Valahol tégláinak és malterjének zsigereiben érezte, hogy van válasz a kérdésre. Van válasz arra, amit minden élőlény a Földön megérdemel, amit mindenki életében egyszer feltesz, és amire akár egy egész életen át választ vár: Mi értelme van az életnek és miért halunk meg? Miért?

A csarnok padlózata hullámozott. Meginogtak az alakok. A Szürkeség, ami évtizedekig kitöltötte, elaltatta a ház repedéseiből szivárgó kérdést, ami nem hagyta, hogy kiszabaduljon belőle a „Miért?„, ami gyűjteni akart, embereket, életeteket, gyilkosokat; a Szürkeség megingott, hasadni kezdett.

Örs egy jéghideg kéz érintését érezte, és már repült is a levegőben, át a lépcsők fölött, a régmúlt előkelőségét hirdető koszlott szőnyegfoszlányon át egészen a csarnok közepéig. Nagyot nyekkenve ért földet. Másodpercekkel később Dániel és Vidra is megérkezett. A lány kezéből vér szivárgott.

- Nincs válasz, de vendégek vannak - mondta a foszló kabátos teremtmény. Törött nyaka éles szögben állt egyenes testtartásához képest.

A legközelebb álló félszemű ember elmosolyodott. Üres mosolya volt. Kegyetlen.

- Jó szobátok lesz. Kiváló szobátok. Mindjárt készítem is - vigyorgott, és két kezével átfogta Vidra fejét. A lány kiabálni próbált, de hangját felfogta a férfi dohos-poros kabátja.

- Jó szobátok lesz - zúgták a többiek, és megindultak a földön fekvő, térdelő három vendég felé. A Szürkeség már nem figyelt a szállodára. Csak a saját gondolataival törődött.

A világ pedig megmozdult. A falak felhorkantak, a parketták pattogzani kezdtek. A CONTINENT megpróbálta lerázni a Szürkeséget.

- MIÉRT? - kiáltotta a medencékkel, a lefolyókkal, a régen üres gázcsövekkel, a gipszstukkók maradványával. Minden erejéből meg akarta tudni a választ, mert érezte, hogy soha többé nem lesz több ereje. Ez az utolsó lehetőség, hogy szóba álljon velük, az emberek világával. Azután elhalványul minden, és a Szürkeség átveszi a hatalmat, és gyűjteni fog, több, több és még több vendéget, hogy tovább álljon az épület, ő, a CONTINENT.

- MIÉRT?? - szakadt ki minden téglájából és gerendájából a kiáltás. A környéken minden ház meghallotta a sikolyt. Talán még az Oktogonon is összebb bújtak a felhőkarcolók.

Dániel érezte a torkára nehezedő szorítást, de még volt ereje. Egy tudónyi levegője még volt, hogy válaszolhasson. Szeme sarkában a nagymedence termére látott, ahol közepén, a plafon közepéről lelógva egy színes szalagokból és zsinórokból alkotott arc hullámozott. "Miért öltök meg?" formálta némán a szavakat az arc. Meg mert volna esküdni rá, hogy egy könnycseppet lát legördülni az arcon. Persze lehet, hogy csak fénysugár csillant meg egy üvegszilánkon.

Itt volt az idő. Ha most nem válaszolnak az emberek, tovább nem tarthatja magát.

Itt volt az idő, ha most nem válaszol, több levegő már nem jut a tüdejébe.

- Új szálloda épül helyetted - mondta elcsukló hangon Dániel, és elájult. Gyorsan halványodó tudata Vidra hörgésének és Örs fuldoklásának emlékével süppedt a semmibe.

Ha valaki erősen figyelt volna, mereszti szemét, és visszafogja lélegzetét, akkor észreveszi, hogy az épület résein alig látható, mégis súlyos, nyálkás levegő szivárog ki, elkeveredik a kinti levegővel és szétoszlik a környező utcákon. Ha az a valaki tovább figyel, akkor apró megkönnyebbült sóhajt is hall, ami könnyedén összetéveszthető egy düledező épület neszeivel. Ha valaki figyelt volna, de az épületekre nem nagyon szoktak figyelni.

*

Este lehetett, mire magához tért. Vidra zavaros fejjel bámult maga elé, Örs már a lábán állt. A szállodában csend volt. Halotti csend. Valódi, hamisítatlan csend.

*

2158-ban nagy ünnepséggel avatták fel az ÚJ CONTINENT Szállodát.
A múlttól pedig senki nem beszélt.

VÉGE